

Kapitola 4

„Tím se nám všechno trochu komplikuje.“

Výraz „komplikuje“ mi s ohledem na mou situaci připadal jako eufemismus století. Takže, co se to tu vlastně dělo? A kdo..., co... byl Riley?

„Vím, že je toho teď na tebe trochu moc, ale můžu ti to všechno vysvětlit... a vysvětlím. Později.“ Pomalu se ode mě odtáhl, pustil mě a rozevřel křídla. Otřepal se a odletělo od něj milion jiskřivých perliček dešťové vody. „Ale teď na to nemáme čas. Musíme zmizet, než si všimnou, že se ty, malá polobytost, začínáš přeměňovat.“ Jediným plynulým pohybem si složil křídla na záda. Přechýla ho o dobrých dvacet centimetrů, a přesto se přimykala k jeho tělu takřka elegantně.

„Polobytost? Přeměňovat? Co...?“ Vůbec jsem nechápala smysl jeho slov, jen jsem dál nevěřičně civěla na ta obrovská křídla. Takže otázka už nezněla, jestli přijdu o rozum – určitě ne, protože už se to evidentně dávno stalo.

„Krucí, Riley!“ ozval se ze školního dvora výkřik, který mě probral ze zamyšlení. Otočila jsem se, hledala někoho známého, doufala v nějakou pomoc. V záchranu, protože jsem se cítila naprosto ztracená. Zavravorala jsem ve směru, odkud ten hlas přišel, ale Riley mě zadržel. Vzal mě za ruku a naklonil se ke mně.

„Teď, prosím tě, zachovej klid,“ zašeptal těsně předtím, než se na-proti nám jako blesk z čistého nebe rozpřáhly další černé perutě.

Z hrdla mi unikl výkřik a příkrčila jsem se před dalšími nepřirozenými bytostmi.

„Garrete!“ pronesl Riley výhruzně a postavil se ochránářsky přede mě. Určitě to myslel dobře, ale jeho pohyb způsobil, že se mi ta obrovská křídla jakoby z peří ocitla přímo před nosem, což šílenství mojí situace ještě zvýraznilo. „Nemohli byste se chovat trochu klidněji?“ křikl rozčíleně a konejšivě mi stiskl ruku. „Naháníte jí strach!“

Zřejmě si ani nedovedl představit, jak naprostou má pravdu. Udělalo se mi nevolno, když mi konečně došlo, co se tu děje. Garret, Sam a Conrad si teď jen tak mimochodem, stejně jako to právě udělal Riley, poskládali na záda stříbrošedá křídla, jako by to byla ta nejnórmálnější věc na světě.

„Ona vidí, co jsme,“ dodal Riley jako na vysvětlenou a vykročil vstříc svým kamarádům. „Měli jste pravdu. Zdá se, že se přeměňuje.“

Zatřepala jsem hlavou, přitiskla si ruce na uši a pokusila se polapit aspoň jednu jedinou jasnou myšlenku. Co to má znamenat? Co?! Věděla jsem, že bych měla poslouchat, co říkají, ale ta křídla – úplně mě pohlcovala nějakým neodolatelným kouzlem. Se směsicí hrůzy a fascinace jsem chtěla vstřebat a nasát každý jejich detail. Rileyho perutě hrály všemi barvami jako olej, ne, byly tmavší, skoro jako rtuť. Už jsem si nebyla tak jistá, jestli jsou na dotek opravdu jako peří. Připomínaly ho, to ano, a přece vůbec nepřipomínaly ptačí pírka. Spíš se podobaly šupinám. Nikdy dřív jsem nic takového neviděla – což mě teď jen utvrzovalo ve víře, že se mi to celé prostě zdá. Ale taky mi byla zima

a měla jsem bolesti, a to k tomu předpokladu zase tak docela nesesedělo.

„Thorn?“ vytrhl mě z myšlenek Riley. „Slyšíš? Musíme odtud pryč. Nejsme tady v bezpečí.“ Znovu se natáhl po mé dlani – a znovu jsem ucítila jeho žár.

„Nech mě být!“ vykřikla jsem a vyškubla se mu. „Nesahej na mě!“ S panickým strachem jsem se dívala z něho na ostatní Shades – a najednou už mi název toho jejich spolku zase tak scestný nepřipadal. „Já vůbec nevím, co jste zač! Nebo co *to*,“ naznačila jsem pohyb, který zahrnoval je všechny, „má znamenat. Ale jestli se ke mně přiblížíte, začnu křičet!“

V obraně jsem zdvihla ruce a pomalu couvala dozadu. Začínala jsem litovat, že jsem opustila školní pozemek.

„Thorn, prosím.“ Rileyho šepot mě měl nejspíš uklidnit, ale když vykročil směrem ke mně, jeho křídla se pohnula.

„Nepřibližuj se!“ vykřikla jsem. „Myslím to vážně! Jestli uděláš ještě jeden krok, začnu volat o pomoc!“

Pomalou jsem tápala dozadu, až jsem se ocitla u toho stromu, ke kterému mě Riley ještě před chvílí tiskl. Potřebovala jsem mezi sebou a těmi bláznivy vytvořit nějakou vzdálenost. Strom mi poskytoval oporu.

„Vy nejste skuteční!“ přesvědčovala jsem sama sebe, protože takovéhle věci se normálně dějí jen ve filmech. Ve skutečném životě nikdy. „Je to nějaký trik!“

S každým krokem, který jsem udělala dozadu, se ke mně Riley o jeden přiblížil.

„Uklidni se, Thorn,“ zapřísahal mě a natahoval ke mně ruce. „Dovol mi vše vysvětlit.“

„Ale já to nechci vědět! Prostě se ke mně nepřibližuj!“

„Za chvíli na nás budou civět všichni!“ zašeptal z povzdálí Conrad a kývnutím hlavy ukázal na skupinku lidí, kteří se procházeli po parku, krátce se zadívali naším směrem, ale jako by na ně obrovská křídla neudělala dojem, kráčeli prostě dál.

Copak jsou slepí? Jak to, že nezůstali stát? Jak to, že se těm démonickým perutím ani nepodivili? Copak neviděli, že jsem v pasti? Neviděli, jak jsou tihle tvorové nebezpeční?

„To, co se teď stane, se ti nebude líbit, Thorn,“ promluvil tiše Riley. Hrozba v jeho hlase byla tak patrná, že se mi na zátylku zjezily všechny chloupky. Kontrolu nade mnou současně převzal tentýž impuls, který mě předtím donutil vyběhnout ze třídy. Viděla jsem odhodlané jiskření v jeho očích, byl jako dravá šelma, která právě zaostřila zrak na svou kořist. Cítila jsem zrychlující se tlukot vlastního srdce, moje svaly se napínaly jako před startem štafetového běhu. „Ale je to pro tvoje dobro.“

Vyrazila jsem. Zakličkovala jsem, vyhnula se kmeni stromu a bleskově klopýtala dolů z pahorku. Věděla jsem, že jsem rychlá, ale přesto netrvalo ani jeden výdech, než jsem pod nohama ztratila pevnou půdu. Riley mě přitiskl k sobě a cosi se mnou trhlo dozadu, jako bych se jediným skokem přenesla ze země až do koruny velkého starého dubu. Nesl mě s sebou, jako bych vůbec nic nevážila.

Šelest listů mi zněl hlučně v uších, ale můj křik opět tlumila jeho ruka přitisknutá na má ústa.

Perutě byly jako ochranný štít ovinuté kolem nás, a přestože já jsem pociťovala smrtelný strach, Riley vypadal, že se dobře baví, protože udělal další bublinu ze žvýkačky a s drzým úsměškem na mě mrknul.

„Vsadím se, žeš ještě nikdy neletěla,“ zalaškoval a roztáhl veliká šedivá křídla. Vycházel z nich neskutečný, oslepující třpyt. Bral mi dech. Svět se se mnou roztočil, v uších mi dunělo. Zády mi jako blesk projela další vlna bolesti a já se bezmocně chytla Rileyho za ramena. Když mě s dalším skokem zdvihl do vzduchu, konečně mě pohltilo milosrdné bezvědomí.

„Už přichází k sobě,“ uslyšela jsem říkat Sama, ještě než jsem otevřela oči. Jeho hlas jsem poznala, protože na tak hubeného kluka ho měl neobvykle hluboký. Sam chodil dvakrát týdně k našim sousedům sekat trávník a zametat příjezdovou cestu, takže jsem ho slyšela mluvit často, i když jsem s ním sama vlastně ještě nikdy nemluvila.

Abych získala trochu času, dýchala jsem dál co nejpravidelněji a držela oči zavřené navzdory nastupující panice. Ti šílenci mě snad unesli! Netušila jsem, kde jsem, jen to, že zvuk blížících se kroků mu připadal cizí a neznámý. Vzduch byl chladný a já ležela na nějakém hladkém čalouněném povrchu, který jsem cítila pod tváří. Hádala jsem kůži.

„Vždyť se vůbec nehýbe,“ odporoval Riley lehce znepokojeným tónem.

„Ale jo, právě si povzdychla. A pohnula rukou,“ trval na svém Sam.

Sotva jsem se odvažovala nadechnout, protože jsem si byla jistá, že mě ti dva právě teď sledují.

„Asi toho na ni bylo trochu moc,“ odušil Riley. Ucítila jsem závan vzduchu, jak se pohnul.

„Už jsi jí řekl, čím je?“ vmísil se teď odněkud z pozadí do debaty Garret. Slyšela jsem, jak se blíží i jeho kroky, ale snažila jsem se tím nenechat rozptýlit. Co myslel tím *čím jsem?*

„Vlastně ne.“ Rileyho žvýkačková bublina s tichým lupnutím praskla. „Nechtěl jsem ji s tím přepadat. Vždyť už jen perutě ji úplně rozhodily,“ řekl.

„Odhalil jsi nás!“ Garret nezněl právě nadšeně. „Proč ses jí tak vlastně vůbec ukazoval? Copak opravdu nebyla jiná možnost?“

To celé snad musí být nějaký špatný vtíp! Vůbec jsem nechápala, že ti divní tvorové mluví pořád dokola o křídlech. Vždyť je to praštné!

„Tys ji neviděl, Garrete!“ vykřikl Riley. „Byla úplně zkroucená bolestí.“

„To přece ještě vůbec nic neznamená!“

Cítila jsem, jak Riley pokrčil rameny, tak blízko u mě stál.

„Možná ne. Ale jen se podívej na tu krev na zádech její blůzy. Všechno dostává jasný význam!“

Krev? Já mám na blůze krev?!

Otevřela jsem oči a přejela si rukou po zádech. Na dotek byla bolavá, jakoby pohmožděná, ale ta nesnesitelná bolest, kterou jsem cítila už ve škole a ze které jsem nakonec omdlela, byla pryč.

„Tak vidíš. Přece jen jsi vzhůru,“ konstatoval Sam a přísně si zkrřížil paže na prsou. „Jestli jsem to neříkal.“

Nevlídny tón jeho hlasu mi byl ukradený, takovou jsem pocítila úlevu, že jsem ani na něm, ani na žádném z jeho kamarádů už neviděla ta šílená křídla.

Třeba jsem si to celé nakonec opravdu vymyslela? Ale o čem to tu pak celou dobu mluvili? To pro mě zůstávalo záhadou.

Riley mu nevěnoval pozornost, podal mi ruku a pomohl mi se posadit. Měla jsem chuť před ním utéct, ale teď tu byl evidentně jediný ze všech, kdo se ke mně choval aspoň slušně. Ne-přirozené teplo jeho kůže mi náhle poskytovalo téměř útěchu.

„Jak se cítíš?“ zeptal se mírně a důkladně si mě prohlížel.

„Kde... jsme?“ zeptala jsem se a pokusila se v tlumeném světle něco rozeznat. V jinak tmavé místnosti třepotalo jen několik plamínků svíček. Opravdu jsem ležela na kožené pohovce. Okna vysoká až ke stropu byla zatažená těžkými závěsy a stěny zakrývaly široké regály plné knih. Taky na každém volném povrchu ležely knihy s tlustým koženým obalem, nebo umělecky zdobenou vazbou. Větší část parket položených ve vzoru rybí kosti zakrýval koberec, jehož barvu jsem ve sporém světle nedokázala rozeznat, a přestože zařízení působilo nákladně, v koulích světla kolem svíček se vznášela zrnka prachu. Připadala jsem si jako v nějaké knihovně. Nebo v knihkupectví, kde si už dlouho nikdo nic nekoupil.

„Tady jsme v bezpečí,“ vysvětlil Riley, který se od našeho příchodu musel převléknout. Místo školní uniformy měl na sobě svůj obvyklý kožený kabát.

Zvedla jsem obočí: „V bezpečí před čím?“

Garret mlčenlivě stiskl rty a taky Sam se odvrátil, jako by se ho to vůbec netýkalo.

„Tak teď už vážně, Riley.“ Potřebovala jsem si nutně udělat jasno. „Co má tohle všechno znamenat? Kde to jsem? A jak, nebo lépe řečeno, proč jste mě sem přivedli? Dostanu pořádně vynadáno, protože jsem měla být už dávno doma. Nehledě na ten průšvih, co mě čeká ve škole.“ Vstala jsem a výhružně se na ty tři zamračila. „Takže jestli si vy tři šílenci myslíte, že to celé bylo nějak zábavné, tak...“

Riley si povzdechl a pak vstal. „Pověz mi, co vidíš,“ požádal mě a přišel blíž. „Podívej se na mě – a řekni, co vidíš.“

Couvala jsem před ním, až jsem na nohách ucítila pohovku. Bez těch svých žvýkačkových bublin ve mně začínal vzbuzovat hrůzu.

„Magora!“ zatvářila jsem se drsně, i když se pode mnou třásla kolena. Kdyby tu tak byla Anh! „Takže mě teď nechte jít, nebo...“ Chopila jsem se nejbližší knihy a podržela ji před sebou jako ochranný štít.

Riley odevzdaně zvedl ruce: „Ale my tě tu přece nedržíme proti tvé vůli, Thorn!“ snažil se mě uklidnit. „Ale musíme ti vysvětlit pár věcí, které ti zřejmě mohou připadat trochu... praš-těné.“

„Myslíš třeba ty nesmysly s křídly, o kterých jste tu mluvili?“ vykřikla jsem. „Chcete mi tím nahnat strach? Vyřádili jste se v půjčovně kostýmů a řekli si, že by byla sranda pořádně mě vyděsit?“

„Chceš říct, že *ted'* je nevidíš?“ zeptal se rozčíleně a svrástil čelo.

„Možná ses prostě spletl, Riley,“ vmísil se znovu Garret, odsunul stranou hromádku knih a s klidem se posadil na kraj pohovky. „Měli bychom počkat, až se vrátí Conrad, než jí řekneme víc, než je nutné.“

Conrad! Teď jsem si teprve uvědomila, že čtvrtý člen Shades tady chybí.

„Řeknete mi *co?*“ opáčila jsem a přitiskla si bichli na prsa, ale Garret ani Riley mi nevěnovali pozornost.

„Poslal jsem Conrada za Magnusem, aby ho uvedl do situace,“ ignoroval mě Riley.

„O čem to k čertu mluvíte? Kdo je Magnus?“

Pomaloučku jsem si začínala připadat, jako bych mluvila nějakou jinou řečí než oni.

„Tak přivedeme Magnuse sem!“ odpověděl Garret, jako by mě neslyšel. „O polobytostech toho víme příliš málo.“

Riley pokrčil rameny a nejistě se na mě podíval. „Nikdo z nás se s polobytostí ještě nesetkal. Takže se musíme spoleh-

nout na to, co nám řekl Magnus.“ Došel ke mně a uchopil mě za paži. Mým protestům nevěnoval pozornost, otočil mě a ukázal mi na záda. „Krvácela. Za chvíli bude mít narozeniny. Všechno sedí. Začíná se přeměňovat.“

Ohnala jsem se po něm a svou paži mu vytrhla. Otočila jsem krk a pokoušela se rozeznat, jestli mám na zádech opravdu něco vidět.

„O čem to sakra mluvíte?“ Sama jsem však na blůze uviděla flíček zaschlé krve o velikosti nehtu na ruce. Možná mě Riley při tom svém podařeném žertíku s křídly přitiskl ke kmeni stromu moc tvrdě. Ale přestože jsem si byla docela jistá, že krvavá skvrna na mém trupu má právě tenhle původ, stejně mi ten pohled nahnal strach. Tahle jejich hloupá klukovina už začínala zacházet příliš daleko! „Všechno to oznámím svým rodičům. Doufám, že dostanete pořádně co proto! Víte vůbec, kolik je hodin? To už není legrace! Měla jsem být dávno doma. Dovedete si představit, jaké si o mě máma dělá starosti, když jsem nepřišla ani se neozvala?“

Nemohla jsem ani nikomu zavolat, protože mobil jsem měla v batohu – a ten jsem při tom svém kvapném útěku ze školy nechala ležet ve třídě.

Můj strach se rázem změnil v zuřivost. Odstrčila jsem stranou Rileyho, který stál mezi mnou a zdejšími jedinými dveřmi.

„Thorn!“ Jeho zvolání mělo varovný nádech. „Počkej. Máš pravdu! Dlužíme ti vysvětlení. A to taky dostaneš, když se jen na chvíli posadíš a budeš mě poslouchat.“

Ohlédla jsem se a probodla ho očima. „Na to zapomeň, Riley! Nikam si sedat nebudu. Netuším sice, co jste si to tady vymysleli za pitomost, ale rozhodně nemám chuť o tom ještě něco poslouchat.“

„Když mě nebudeš poslouchat dobrovolně, budu tě k tomu muset donutit,“ zavrčel a vydal se dlouhými kroky ke mně.

V panice jsem zdvihla paže před tělo, abych se před ním chránila. Při pohledu do jeho očí mi ztuhla krev v žilách. Rozzuřila jsem ho.

Příliš dlouhé vlasy mu neuspořádaně padaly do obličeje a kožený kabát mu s každým krokem pleskal do lýtek. Parkety pod ním vrzaly, ale když jsem se napřáhla, abych se po něm ohnala knížkou – najednou tam nebyl.

Otočila jsem se kolem vlastní osy, hledala ho ve slabém světle svíček, ale on tam NEBYL. Prostě zmizel. Přímo mně před očima.

„Co...?!“ Obrátila jsem se na Garreta, který se nevzrušeně opíral o kraj pohovky. Ani Sam jako by si vůbec nevšiml, že jeho kamarád se prostě jen tak vypařil. „Co se to tu děje!“ vykřikla jsem znovu a chytla se za čelo. „Kam se poděl Riley?“

„Jsem tady,“ ozval se sám a uvolněně se opřel zády o regál s knihami vedle dveří, jako by tím chtěl naznačit, že pokoušet se o útěk nemá cenu.

„Jak ses tam dostal?“ vykřikla jsem a zavrtěla hlavou. „Nejdřív jsi byl tady, a pak jsi...“

„Zmizel?“ dopověděl za mě, a z jeho pusy znělo to slovo úplně stejně pomateně jako v mých myšlenkách.

„Člověk přece nemůže jen tak mizet!“ odporovala jsem. Nakonec máme nějaké ty přírodní zákony.

Riley se usmál a udělal žvýkačkovou bublinu. „To je fakt. A já byl taky celou dobu tady. Akorát jsi mě neviděla.“ Stoupl si přímo přede dveře a rozpřáhl paže: „Stejně, jako teď nemůžeš vidět moje perutě.“

Šílené! Absolutně šílené!

„Ale ty už jsi je viděla. Dneska, na školním dvoře.“ Zůstal stát a naléhavě se na mě díval. „Vidělas je, protože tam jsou. Pro lidi neviditelné, ale přesto existují.“ Ukázal na Garreta a Sama, kterým se ta jeho řeč zjevně vůbec nezamlouvala. Oba měli mrzutě sevřenou pusou, zatímco Rileyho úsměv se postupně rozšiřoval. „Lidi naše perutě prostě nevidí. Ale ty nejsi člověk, Thorn. Ty jsi polobytot.“ Ztišil hlas: „A v den svých šestnáctých narozenin se přeměníš.“

